

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

[Υπό του Ισπανού συγγραφέως Έμμ. Γονζαλές]

— Μπορεί να με κάμης να ξαναποκτήσω την περιουσία μου. Αυτό που θα σου ζητήσω να κάμης, είναι, βέβαια, μεγάλη θυσία, αλλά το απαιτώ από σένα 'Ελισαμπέτα, γιατί ξέρω πώς μ' αγαπάς. "Αν μου σρηνηθής, θα θεωρήσω τόν έρωτά σου ως μη υπάρχοντα. Δεν ζητώ να σ' άπατήσω. "Απαιτώ όμως να με υπακούσης, όν μ' αγαπάς πραγματικά.

— Γοντράν! άμφιβάλλεις για μένα, για την άγάπη μου; Μίλησέ μου, τι θέλεις να κάμω;

— "Αν κάμης ό,τι σου ζητήσω 'Ελισάβετ, σε δέκα ήμέρες ναλώνω ό ίδιος πλοίο για να δοκιμάσω τό έμποριο τών μαύρων. Που λώντας από αυτά τό άνθρωπινα κτήνη, θα γίνω ταχέως βαθύπλουτος και δεν θ' όργησουμε να γυρίσουμε στη Γαλλία και να βρούμε τή μικρή μας 'Αλση.

— Τήν 'Αλση! Τήν κόρη μου! Τό παιδί μας! Μίλησέ μου λοιπόν Γοντράν, πέ μου τι θέλεις να κάμω;

— Για μία στιγμή τό πρόσωπο του Φαβιέρ έσκυθώπασε. 'Εφάνηκε άμνηχανών. Αυτό όμως κράτησε πολύ λίγο. "Εγινε πάλι ψυχραιμος και ειπε στην 'Ελισάβετ με φωνή σοβαρή:

— Θυμάσαι 'Ελισαμπέτα, τήν ώρα που αφήναμε τόν πυρπολούμενο πύργο μας για να σώσουμε τή ζωή μας;

— Ναι Γοντράν.

Ο Γοντράν συνωφρευώθηκε. Για λίγο κάποιος δισταγμός έπεκράτησε μέσα του, αλλά αυτό ήταν περαστικό και σε μία στιγμή ειπε με σταθερή φωνή:

— "Όταν έφεύγαμε, 'Ελισάβετ, μέσα σ' αυτή τή σύγχυσι, σε είδα να βγάξης από το προσευχητήρι σου ένα κουτί στολισμένο με χρυσάφια και μαργαριτάρια.

— Ναι, Γοντράν.

— Αυτό τό κουτί δεν ειχε μέσα τό πολύτιμο περιδέραιο με τά διαμάντια, που σου χάρισε ό πατέρας σου τήν ήμέρα τών γάμων μας;

— Αυτό τό ξέρεις τόσο καλά, όσο μ' εγώ.

— Τά διαμάντια αυτά εινε περιουσία δική σου και ποτέ δε θα σου έκανα λόγο, αν δε βρισκόμαστε σ' αυτή τήν τρομερή άμνηχανία!

— Τι λές, Γοντράν, φώναξε ή δυστυχισμένη 'Ελισάβετ, αλλά τά διαμάντια αυτά δεν εινε δικά μου, εινε ή περιουσία, εινε ή προίκα τής 'Αλσης!

— "Ω! εκανε γελώντας ό Γοντράν, να εισαι βεβαία, σου τό ύπόχομαι, πώς με τά διαμάντια αυτά θα τριπλασιάσω τήν προίκα τής κόρης μας και θ' άποκαταστήσω τήν περιουσία μας.

— "Αλλά δε μπορώ να στά παραχωρήσω, Γοντράν, υιθύρισε ή 'Ελισάβετ.

— Δεν μπορείς να μου τά παραχωρήσης! φώναξε εκκληκτος ό έξόριστος, με τόνο άπειλητικό. Και για ποιδ λόγο, Κυρία. "Ωστε μου άπιστείς;

— "Οχι, όχι, αγαπημένο μου! του άπάντησε εκελνη με κλάμματα. Μου εινε άδύνατον! άδύνατον! "Ω! τι δυστυχής που ειμαι!

— "Ας παύσουν ή κουβέντες και τά δάκρυα! φώναξε ό Γοντράν, τά διαμάντια μου χρειάζονται. Που εινε; τά περιμένα.

— Μά δεν ξέρεις ότι δεν τά έχω μαζί μου πειά, του άπήνητης ή 'Ελισάβετ, φοβισμένη από τό τρομερό βλέμμα που έβριχνε άπάνω της.

— Ψέμμα! φώναξε ό Φαβιέρ, που πετάχτηκε έξω άπ' τό κρεβάτι του κι άφησε τήν προσποιητή άμεριμνησία του. Θέλεις λοιπόν να με κοροιδέψης. Συλλογίσου ότι πρόκειται για τήν εύτυχία και τή ζωή μου. Σκέψου ότι ποτέ χωρίς τήν έλπίδα αυτή δε θα έπαιξα τυφλά με τήν τύχη. "Εάν δεν έχω αυτά τά διαμάντια, δεν μου μένει πειά, παρά να γίνω κλέφτης ή να συντρέψω τό κεφάλι μου μ' ένα πιστόλι. Και τώρα ξαναπές μου ότι δεν τάχεις.

— "Αχ, Θεέ μου! δε με πιστεύει, ειπε ή 'Ελισάβετ. "Αλλά για όνομα του Θεου, Γοντράν, μή μου μιλάς έτσι, μή με κυττάς με τόσο θυμό! "Αν ειχα τά διαμάντια, φαντάζεσαι ότι θα ειχα τόσο θάρρος, ώστε να έξακολουθώ να σου τ' άγοούμαι.

"Αντι όμως τά σπαρακτικά λόγια τής 'Ελισάβετ να μαλακώσουν κάπως τό Γοντράν, αυτός έρεθίστηκε άκόμα περισσότερο, γιατί κατάλαβε ότι ήταν άλήθεια πώς ή 'Ελισάβετ δεν ειχε πια τά διαμάντια. Τήν επλησίασε, τήν άρπαξε άπ' τό χέρι και τής ειπε:

— "Αφού δεν τά έχεις πειά, τι τά έκανες, άθλία;

— Τά έμπιστεύθηκα στον Μάξ Βίρμαν μαζί με τό έπανωφόρι τής 'Αλσης, άπάντησε ή 'Ελισάβετ, χλωμή σαν πεθαμένη, ένφ

έννοιωθε να λυγίζουν τά γόνατά της.

— Στο Μάξ Βίρμαν; ειπε με λύσσα ό Γοντράν. Και δε λές ψέμματα;

Κι' άπάνω στη μανία του, άρπαξε τό βούνευρο που έδεχνε τούς μαύρους και τό ύψωσε κατά τής δυστυχισμένης 'Ελισάβετ, που ήταν περιτρωμη, λέγοντάς της:

— Ξαναπές το λοιπόν, Κυρία! κάνε με να καταλάβω καλά, ότι ειμαστε δόλοτελα καταστραμμένοι!

Τή στιγμή που τό βούνευρο θα έπεφτε κατά τής 'Ελισάβετ, ένα δυνατό χέρι εκράτησε τόν βραχίονα του Γοντράν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Μόλις άντελήφθη ό Γοντράν πώς του έπιασε κάποιος τό χέρι, έγινε πελινδός και φώναξε:

— Ποιός ειν' αυτός που τόλμησε να μπή δω μέσα;

"Εγύρισε πίσω του και ειδη τό ήρεμο και μελαγχολικό πρόσωπο του μισθοτου Μεξικανου ύπηρέτη του Τερράλ. Ο Τερράλ ήτο ένας ύψηλός νεανίας, ρωμαλέος, με χαρακτηριστικά ευγενή καλλεπτά.

— "Εσύ εισαι, παληάνθρωπε! του ειπεν ό Γοντράν, εκκληκτος. Και τολμάς και παρουσιάζεσαι, ύστερ' άπ' τή λιποταξία σου, με τόση αυθάδεια μπροστά μου και να σηκώνης τό χέρι σου;

Ο ύπηρέτης έσκυψε τό κεφάλι του και ειπε:

— "Εφταικα, άφέντη, "Από έναν έρωτα στην παλιά μου δουλειά παρασύρθηκα πολλές ήμέρες μέσ' στο δάσος κυνηγώντας άγρια άλογα. Συχώρα με!

— Εύκολη συγγνώμη! άπάντησε ειρωνικά ό Φαβιέρ, ξέρεις βέβαια τι σε έπεριμένει. "Αν ήσουν δούλος θα σάφηνα να σαπίσης μέσα σε μία στέρα γεμάτη από σκορπιούς και φείδια, αλλά επειδή εισαι έλεύθερος εργάτης και μισθοτός ύπηρέτης θα σε βάλω δεκάξη ώρες άπάνω στο σανίδωμα. Βλέπεις, σε μεταχειρίζομαι σαν καλό καρβάλληρη.

— Δεκάξη ώρες στο σανίδωμα; φώναξε ή 'Ελισάβετ, κυττώντας με συγκίνησι τό παλλικάρι, που έστεκε σαν απολιθωμένο.

— "Ετσι θα κατευνασθούν ή κυνηγετικές του όρεξεις, άπάντησε ό Φαβιέρ. Ο Τερράλ δάγκωσε τά χείλη του, κρύος ιδρώς τόν έσκέπασε, αλλά δεν ειπε τίποτα.

— Δεκάξη ώρες! ξαναείπες ή 'Ελισάβετ. "Αλλά δε βλέπεις πόσον εινε άποκαωμένος ό φτωχός! Δε βλέπεις σε τι χάλια εινε τό ρουάχ του, εινε κουρελιασμένα και τά πόδια του καταματωμένα. Τιμωρήθηκε μόνος του για τό παράπτωμά του.

— Σιωπή, κυρία! Τής ειπε ό Φαβιέρ. Γλεντούσε, καλά, επλήρωσε τά γλέντια του, τώρα θα πληρώση για τό καθήκον του, που κορεβή. Δε βρισκόμαστε πειά στο Παρίσι, για να φαινόμεστε εύσπλαχοι. "Αν κάνωμε κι' εδω τά ίδια, σίγουρα θα χαθούμε. "Εμπρός, παληάνθρωπε, στο σανίδωμα.

Και σήκωσε κατά του Τερράλ τό βούνευρο, που ειχε σηκώσει προ όλίγου κατά τής 'Ελισάβετ. Ο Τερράλ όμως άτάραχος και ήρεμος, του ειπε, χωρίς να σαλέψη διόλου από τή θέσι του:

— Μή με χτυπήσης, άφέντη!

— Μπά! και φαντάζεσαι πώς θα μπορέσης να με κρατήσης; του ειπε ό Φαβιέρ γελώντας.

— "Ισως, άπάντησε ό Τερράλ.

— Είμαι πολύ περιεργος, ειπε ό Φαβιέρ, και θέλω να δω πώς θα τό κατορθώσης.

"Αλλά μόλις άγγιξε τό βούνευρο τήν άκρη του ώμου του Τερράλ, εκείνος άνατριχίωσε, τό άρπαξε και τό πέταξε με δύναμι σε μία γωνία. Η 'Ελισάβετ έτρεξε στον ύπηρέτη λέγοντας:

— "Ιάκωβε, μήν άπειλής τόν κύριο σου! Μήν του άντιστέκεσαι!

— Μή φοβάσαι διόλου για τό σύζυγό σου, κυρία μου, τής άποκρίθηκε ό Τερράλ, χαμογελώντας ήρεμα.

Ο Γοντράν τόν κυττάε κ' έβγαξε άφρους από τό θυμό του, γιατί ποτέ δεν ειχε συναντήσει τέτοια άντίσταση από ύπηρέτη του.

— "Ακακία! φώναξε επί τέλους

— "Αφέντη, του ειπε ό ύπηρέτης, μή θέλεις να με μεταχειρίσης μ' αυτό τόν τρόπο. Μήν ξεχνάς ότι δεν ειμαι μαύρος, ούτε και κανένα πράγμα, που να τό κάνης, ό,τι θέλεις. Είμ' ένας δυστυχής ύπηρέτης, που με τήν θέλησί μου ήρθα στην ύπηρεσία σας 'Ελεείσασ με μαζί μία συμφωνία. "Εσύ να μου χορηγής στέγη, τροφή και μισθό κι' εγώ εις άντάλλαγμα, να σου παραχωρώ τας ύπηρεσίας μου, αλλά όχι και τήν εύτυχία μου, γιατί τό αίμα που τρέχει στής φλέβες μου εινε χριστιανικό. ("Ακολουθεί)

